

Statskassen. Jeg har maattet fraraade dette, idet jeg nemlig tror, at Spørgsmaalet om vanskeligt stillede Kommuner — og der er for Tiden Kommuner, som er vanskeligt stillede med Hensyn til Dækning af deres Udgifter — maatte, hvis det drejer sig om isolerede Tilfælde, løses ved særlige Bevillinger og, hvis det faar en mere almindelig Karakter, ved en mere almindelig Bestemmelse om Tilskud til saadanne vanskeligt stillede Kommuner. I al Almindelighed at give Kommunerne Ret til at eftergive Kommuneskat med den Virkning, at de saa vilde faa det manglende Beløb dækket af Staten, vilde jeg anse for uheldigt.

Hvorvidt det bliver nødvendigt at komme ind paa saadanne mere almindelige Overvejelser angaaende Kommunernes Stilling, kan henstaa indtil videre, men i dette særlige Tilfælde, hvor Kommunerne altsaa faar en Ret til at eftergive Skat og derved mister en Indtægt, som de maa ske har Brug for, er det rigtigt at overveje Spørgsmaalet om, hvorledes Kommunerne kan skaffe sig Midler i Stedet for den eftergivne Skat, og jeg mener, at Kommunerne i de fleste Tilfælde har Mulighed for at skaffe sig dem indenfor deres eget Omraade. Jeg har derfor antydet som en Mulighed, at vi, naar vi vender tilbage til Dyrtidsloven, hvor der hjemles Kommunerne Adgang til til Dækning af visse Udgifter at opkræve Dyrtidsskatter efter særlige Regler, kunde optage det Spørgsmaal til Overvejelse, om ikke det Beløb, som Kommunerne i Henhold til denne Lov har eftergivet, burde være blandt dem, som de har Ret til at søge Dækning for ved Dyrtidsskatter. Det vilde simpelthen sige, at den Skat, man maatte eftergive de vanskeligt stillede i Kommunerne, søger man at indhente hos de bedst stillede. Dette er imidlertid et Spørgsmaal, som kan overvejes til den Tid; ved en saadan Løsning vilde der kun blive hjemlet Kommunerne Adgang til at flytte noget af Skattebyrden fra de vanskeligt stillede over paa de velstillede i Kommunerne.

Jeg skal i Henhold til, hvad jeg her har fremført, anbefale Ændringsforslagene og derefter selve Lovforslaget til Vedtagelse.

Klaus Berntsen: Den ærede Minister talte om den Forvandlings Lov, som mange er underkastede i den senere Tid. Der er en Forvandling, som jeg kunde ønske, den ærede Minister vilde under-

gaa, nemlig den, at han lagde af at være overlegen og spydig overfor Kolleger i dette Ting, der tillader sig at have en anden Mening end han. Det er længe siden, jeg har været Vidne til, at en Minister optræder paa den Maade, som den ærede Indenrigsminister saa ofte optræder paa overfor os, naar vi har en fra hans afvigende Mening. Ministeren er i saa Henseende ikke undergaaet nogen Forvandling i de sidste Maaneder, og jeg anbefaler ham derfor efter Tidens Lov til i denne Retning at forandre sig til det bedre.

Den højtærede Minister vilde paastaa, at det, han har hævdet i det Cirkulære, han har udstedt om Eftergivelse eller Ned sættelse af Skatten for de Mænd, som er indkaldte til Sikringsstyrken, var i Overensstemmelse med alle tidligere Cirkulærer, udstedte af Indenrigsministeriet om dette Emne, og da særlig ogsaa med det Cirkulære, jeg i sin Tid som Indenrigsminister har udstedt. Det er ikke rigtigt. Den højtærede Minister har udstedt et Cirkulære, der gav Kommunalbestyrelsen Myndighed til helt at eftergive paalignet Skat. Det er ikke mig muligt at finde nogen Sammenligning i denne Henseende med, hvad der staar i det af mig i sin Tid udstedte Cirkulære. Med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse den Passus, som Ministeren formodentlig maa henholde sig til. Den lyder saaledes: „Eftergivelse af Skat kan lovligt kun finde Sted i Tilfælde, hvor den paagældendes økonomiske Forhold taler for Fritagelse for Skatten for en Del af Skatteaaret for derigennem at reducere det ham oprindeligt paalignede Skattebeløb.“ Her er ikke Tale om at eftergive hele Skatten. Her er Tale om at reducere Skatteansættelsen og eftergive en Del af den paalignede Skat, men ikke den hele Skat. Ministerens Lovforslag gaar videre. Derfor kommer Ministeren ogsaa til dette Ting med Forslag om at eftergive Skatten for de arbejdsløses Vedkommende, og det forekommer mig, at han havde gjort Ret i, før han udstedte sit Cirkulære af 1914, at henvende sig til Lovgivningsmagten.

Samtlige de Cirkulærer, der omtales i Ministerens Svarskrivelse, Cirkulærer, der er udstedte ved forskellige Lejligheder, hævder det samme Standpunkt som det, der er hævdet i det af mig udstedte Cirkulære. Jeg skal f. Eks. nævne, at man i Ministerens Cirkulære paaberaaber sig en Udtalelse af Kontorchef Schou i hans Bog om Købstæderne. Den findes Side 427. Der forudsætter han, at Eftergivelsen kun finder Sted, naar den paagælden-